

Full diocesà

20 de maig del 2018

p5 – Llegat per als més necessitats d'Osona

p6 – Signes de santedat en el món d'avui

Mare de Déu de Pinós

El santuari de Pinós (Solsonès) es troba al centre geogràfic de Catalunya, com així ho indica una gran rosa dels vents. Aquest conjunt va ser edificat l'any 1312 pels templers en ple camí de la «ruta de la sal», una de les més importants que existia a l'època quan, provinent de Cardona, resseguia el territori. La devoció mariana sorgeix l'any 1507, en què, el dia 1 de setembre, la Mare de Déu s'aparegué a un veí de la parròquia de Matamargó. L'edifici original ha estat objecte de diverses obres d'ampliació i de remodelació, entre les quals hi ha les datades per la portada en 1642, que indiquen la rellevància que va prendre el conjunt en aquella època.

Al presbiteri s'hi pot veure part de l'antic retaule major realitzat l'any 1709, en el qual hi ha narrat el passatge de l'aparició. D'aquest retaule també en formava part la venerada imatge de la Mare de Déu de Pinós. Maria, dempeus, porta Jesús al braç dret i sosté amb la mà esquerra una grossa pinya, símbol de Pinós.

La festa principal se celebra al voltant del dia 1 de setembre, festa de l'aparició de la Mare de Déu, i s'hi fan presents molts pobles de la rodalia, com Pinós, Sant Just, Matamargó, Ardèvol, Vallmanya. A més, al voltant del santuari s'hi celebren aplecs de diferents pobles de la rodalia que hi acudeixen anualment, com ara la romeria de la vila de Cardona (Bages) el tercer diumenge de maig.

«Alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant"»

Pentecosta / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.» (2,1-11)

Salm responsorial

Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.
(Salm 103)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Es-

perit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.
(12,3b-7,12-13)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.» (20,19-23)

«Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol»

Viure sota l'impuls de l'Esperit

Jean Hakolimana, prev.

Avui celebrem la Pentecosta, festa de l'Esperit Sant per antonomàsia. Convé meditar les tres imatges amb les quals els evangelis intenten explicar la seva obra. Fan servir tres metàfores que descriuen de manera gradual l'acció de l'Esperit Sant: el vent, el foc i el colom. El vent simbolitza l'alè de Déu que dona vida, en referència a l'acte creador narrat en el Gènesi. El foc destaca per la seva acció purificadora i probatòria. L'Antic Testament es va fixar en el foc amb què es purifica i treballa l'or, segregant-lo dels elements sobrants. El colom, en canvi, recupera la imatge del Gènesi quan va anunciar a Noé la fi del diluvi i el retorn a la normalitat de la vida. Aquestes tres imatges orienten les tres maneres de viure sota l'impuls de l'Esperit.

Viure moguts de l'Esperit implica primerament un acte d'abandó. Acceptar de viure, no de la vida d'un mateix, sino de la mateixa vida de Déu. Implica una renúncia gens fàcil, sobretot en el nostre temps en què l'individualisme i l'afirmació de l'autonomia de la consciència d'un mateix arriben al seu paroxisme. L'acceptació d'aquest primer pas porta directament al segon. Quan arribem a fer de Déu el nostre centre i referent, ens adonem de seguida de les renúncies que ens calen per a adequar-nos al seu pas, al seu ritme. És una gràcia adonar-nos d'allò de què podem prescindir sense empobrir-nos per a res. És que Déu no ens enriqueix només per acumulació sinó també per eliminació, que és una de les facetes de la conversió. D'aquí s'entén el tercer pas simbolitzat pel colom: la vida que contínuament es renovella. Viure sota l'impuls de l'Esperit és acceptar aquesta acció de Déu que ens crea en cada moment.

La imatge

L'Esperit, un do de Déu personal i ensens comunitari. Maria, la Mare de Jesús, és amb el grup. Tots han pregat i tots han estat afavorits pel Do.

Immediatament es manifesta el vessant eclesial: els qui s'amagaven per por ara proclamen les grandeses del Senyor en les llengües de tothom, i constitueixen una comunitat valenta que posa la confiança només en l'evangeli malgrat la persecució.

Pentecosta (1432-34). Jaume Ferrer II

Lit. hores: Setmana III

21 dilluns

—Santa Virgínia, verge, (?)
 —Sant Secundí, màrtir, (ss.III-IV)
 —Sant Cristòfor Magallanes, prevere i màrtir, (1869-1927)
 Jaume 3,13-18 / Salm 18 / Marc 9,14-29

22 dimarts

—Santa Joaquina Vedruna (1783-1854)
 —Santa Rita de Càssia (c.1371-1457)
 Jaume 4,1-10; / Salm 54 / Marc 9,30-37

23 dimecres

—Sant Desideri, bisbe, (†608)
 —Sant Florenci, màrtir (†548)
 Jaume 4,13-17 / Salm 48 / Marc 9,38-40

24 dijous

—Jesucrist, Gran Sacerdot Per Sempre
 —Maria Auxiliadora
 Isaïes 52,13-53,12 / Salm 39 /
 Lluc 22,14-20

25 divendres

—Sant Beda, el Venerable (673-735)
 —Sant Gregori VII, papa (1020-1085)
 —Santa Maria Magdalena de Pazzi, religiosa (1566-1607)
 Jaume 5,9-12 / Salm 102 / Marc 10,1-12

26 dissabte

—Sant Felip Neri, prev. (1515-1595)
 Jaume 5,13-20 / Salm 140 /
 Marc 10,13-16

27 diumenge Santíssima Trinitat / Cicle B

—Sant Agustí de Canterbury, bisbe (†605)
 —Sant Juli, màrtir (†311)
 Deuteronomi 4,32-34.39-40 / Salm 32
 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20

Vivim intensament els sacraments de la iniciació cristiana

Visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerries-Congost - Joan Casas i Griera, prev.

Mare de Déu del Coll

El 3 de desembre, a la una, érem a la parròquia-santuari de la Mare de Déu del Coll. Resàrem el rosari amb un grupet de fidels. Missa estacional, fervorosa. Homilia d'Advent i salutacions. Àgape al restaurant del santuari.

I de nou baixàrem a la rectoria d'Osor per a la trobada amb el consell parroquial, que fou de qualitat. Gent de fred. Fiem pensar en els pastors de Betlem, segurament també pel fred i el paisatge de pessebre que ens envoltava.

Sant Genís de Taradell

El senyor bisbe fou rebut a l'església pel rector, Mn. Joaquim Fàbregas, que revisava les coses perquè tot estigués a punt per a la missa de les confirmacions. L'església s'anà omplint. L'homilia se centrà en l'evangeli del Segon Diu-menge d'Advent de Mc 1,1-8: Joan «predicava un baptisme de conversió». El pastor exhortà a preparar el Nadal vivint intensament els sacraments de la iniciació cristiana.

Agraïment, àgape i visites a escoles i malalts.

Manresa: Trobada Arxiprestal de Catequesi

Un centenar de persones, infants, adolescents, famílies i catequistes es van aplegar en la XIV Trobada Arxiprestal de Catequesi que organitza el secretariat de Manresa, i que enguany, seguint el pla de pastoral, va voler descobrir la bellesa de l'església mare de Manresa, la basílica de la Seu. El senyor bisbe es va trobar amb els pares, que després van participar en una visita i una missa.

Càritas i la UVic reben un llegat de 8,3 milions d'euros per als necessitats

Senyor bisbe: En els infants i la gent gran és on es constata la cronificació de la pobresa

La Universitat de Vic (UVic) i Càritas Diocesana de Vic rebran una herència valorada en 8,3 milions d'euros per a infants, joves i gent gran. Aquest llegat prové de Maria Victòria Modolell, vídua de Carlos Calderó, que ha deixat el seu patrimoni a aquestes dues institucions.

Càritas ho destinarà a l'atenció dels infants i persones grans d'Osona, mentre que la UVic ha de destinar el llegat a joves estudiants universitaris d'Osona «amb pocs recursos econòmics».

El president de Càritas Diocesana i bisbe de Vic, Romà Casanova, i la presidenta del Patronat de la FUB i alcaldessa de Vic, Anna Erra, van signar l'acceptació d'un llegat per valor de 8,3 milions d'euros en efectiu, en participacions i en béns immobles per a destinar a persones necessitades.

L'herència serà per a infants i a gent gran

Es tracta d'una herència que les dues institucions han agraït perquè els suposarà poder impulsar «importants i destacades» accions de solidaritat i compromís social.

Des de Càritas, el president de la institució i bisbe de Vic, Romà Casanova, ha donat les gràcies i ha manifestat el seu «compromís públic d'atendre escrupolosament les condicions expressades en el llegat», que és atendre infants i persones grans de la comarca d'Osona. Ha explicat que Càritas es finança gràcies a donacions i col·laboracions i «algunes són petites quantitats, per les quals també expressem la nostra gratitud».

Casanova ha destacat que justament en els infants i en la gent gran és on es constata la cronificació de la pobresa, «malgrat algunes respostes institucionals positives però insuficients, com la Renda Garantida de Ciutadania». Per a Casanova, l'herència que rep Càritas servirà per a «intensificar la nostra activitat d'acompanyament a aquestes persones».

El marmessor de l'herència, Ramon Vilarrúbia, ha manifestat la seva satisfacció per «fer complir la voluntat del matrimoni, que era donar oportunitats a través de l'educació i atendre els més necessitats».

Cinc expressions i signes de santedat en el món d'avui

Síntesi de l'exhortació apostòlica «Gaudete et exsultate» (V)

El Papa es refereix després a «alguns aspectes de la crida a la santedat que espero que siguin especialment significatius»:

1) Perseverança, paciència i mansuetud

Això descriu la fortalesa interior, basada en Déu, que fa possible donar un testimoni de constància a fer el bé. Hem de reconèixer i combatre les nostres inclinacions agressives i egoistes. Els cristians «poden formar part de xarxes de violència verbal a través d'internet i dels diversos fòrums o espais d'intercanvi digital». Els límits poden sobrepassar-se fins i tot en mitjans de comunicació catòlics, i la difamació i la calúnnia poden convertir-se en llocs comuns. «Crida l'atenció que de vegades, prenent defensors altres manaments, es passa per alt completament el vuitè: "No aixecar fals testimoni ni mentir."»

2) Alegria i sentit de l'humor

El sant és capaç de viure amb alegria i sentit de l'humor. Irradia els altres amb un esperit positiu i esperançat, fins i tot en temps difícils. El mal humor no és signe de santedat. La tristesa pot ser un senyal d'ingratitude pels dons rebuts de Déu. L'alegria consumista i individualista tan present en algunes experiències culturals d'avui no brinda pas una alegria veritable.

3) Audàcia i fervor

La santedat és «parresia»: és audàcia, és empenya evange-

litzadora que deixa una marca en aquest món. «L'audàcia i el coratge apostòlic són constitutius de la missió.» Si ens atrevim a anar cap a les perifèries, hi trobarem Jesús, allà, en els cors dels nostres germans, en la seva carn ferida, en la seva vida oprimida, en la seva ànima enfosquida. L'Església no necessita tants buròcrates i funcionaris, sinó missiioners apassionats.

4) En comunitat

La santificació és un camí en el qual vivim i treballem en comunitat amb altres. Compartir la Paraula i celebrar junts l'Eucaristia ens fa més germans i ens va convertint en comunitat santa i missionera. Això dona lloc també a veritables experiències místiques viscudes en comunitat. Però a vegades enmig dels petits detalls se'ns regalen experiències consoladores de Déu.

5) En pregària constant

L'oració confiada, qualsevol que sigui la seva durada, és la resposta d'un cor obert a la trobada amb Déu cara a cara, on pot escoltar-se la veu suau del Senyor. En aquest silenci és possible discernir, a la llum de l'Esperit, els camins de santedat que el Senyor ens proposa. Per a tot deixeble és indispensable estar amb el Mestre, escoltar-lo, aprendre d'ell sempre. Déu ha volgut entrar en la història, i així també la nostra pregària està teixida de records.

L'article

L'acció de l'Esperit: aigua, foc i vent

Jesús Renau, S.I

L'acció de l'Esperit sovint es compara amb coses de la natura, com aigua, foc i vent.

Aigua

«L'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna» (Jn 4,12).

Fonda purificació en l'amor de Misericòrdia que arriba. Com aquella abraçada del Pare al fill que tornava a casa. Déu toca el fons del fons i, com una pluja, neteja i dóna vida. Per una estona, totes les sets callen davant la plenitud interior del baptisme. Aquesta sí que és aigua transparent i nítida. Sacia. La que Jesús, un dia especial, prometia a la samaritana. En silenci, prega interiorment per renovar-te en ell.

Foc

«Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc que es distribuïen i es posaven sobre cadascun d'ells» (Ac 2,3).

Rebut i acceptat el do de l'Esperit amb una joia que, si crema, no consumeix. Al contrari: és vida en expansió. Ens va transformant en comunitat. Som persona i poble. Si ens miressin de fora estant, pensarien que hem begut. De tanta vida, estem quasi absolutament quiets. La guspira és petita, impensable, desproporcionada, però va desvetllant una gran força d'amor. Déu és Amor i vol arribar a tothom.

Vent

«El vent bufa allà on vol; en sents la remor però no saps d'on ve ni on va» (Jn 3,8).

N'hi ha molts, de vents, però el més diví és aquell oreig que va entrant per la ment i el cor i va deixant transparència i saviesa. Ha vingut quan ha vingut, no hi ha servei meteorològic. Entra per totes les finestres; també per les esquerdes de la vida mal feta. Són forats de llum. I tu que creies que són impediments per a ell... Doncs mira, les ha convertides en canals d'un nou coneixement. Potser a vegades el vent creix i tendeix a allunyar-te del món més sensible. Ell, però, té molta cura que hi tornis amb més realisme i disposició absoluta de servei.

Aigua, foc, vent... pa, vi, paraula, oïda, cor, acció. Llàgrima, abraçada, pas... Déu en nosaltres.

El llibre

Concili Vaticà II

Roberto de Mattei

Editorial Homo Legens

Pàgines: 519

Preu: 35 euros.

Després del Concili Vaticà II es va obrir una viva discussió interpretativa en el si de l'Església, en la qual es van enfrontar dues escoles: la que proposava una hermenèutica de la continuïtat —una lectura del Concili a la llum de la tradició de l'Església—, el màxim exponent de la qual va ser Joseph Ratzinger, i, d'altra banda, la coneguda com a Escola de Bolonya, que defensava que el Concili produí una ruptura de l'Església Catòlica amb la seva història i la seva tradició, donant pas a una nova Església.

Aprofundir en aquestes dues visions ajudarà el lector a comprendre els actuals avatars que travessa l'Església Catòlica, seixanta anys després de l'obertura d'un Concili que mai no va arribar a tancar-se del tot.

Glossa

Jesús és el camí, l'Esperit és el guia

Romà Casanova, bisbe de Vic

Amb la Pentecosta cloem el temps pasqual, i en aquesta solemnitat assaborim el fruit de l'Esperit, l'amor de Déu que ha estat vessat en els nostres cors. L'Esperit Sant és el protagonista discret, molt discret, de la vida cristiana. Tota la seva acció no és cap altra que la de portar-nos a la confessió de Déu Pare i de Jesús, el Senyor. Però no solament això, sinó que la seva acció en els nostres cors i en la nostra vida és la de ser guia, alè, vent impetuós, escalf, refrigeri, llum, amor, salut...; tots aquests noms expressen realitats que no són essencials, però sense les quals l'acció es fa molt difícil, per no dir impossible.

Jesús, Fill de Déu, en la seva humanitat, s'ha fet camí per a nosaltres. La seva persona, les seves paraules i ensenyaments, les seves accions i vida sencera, són per a nosaltres camí de vida certa, camí de vida eterna. Mes, si Jesús és el camí, l'Esperit Sant és el guia que fa avançar per aquest camí, que és Crist. Aquesta és l'experiència de l'Església al llarg dels segles i aquest és l'ensenyament de l'Església ara. El sant pare Francesc, en l'exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate*, sobre la crida a la santedat, ens ensenya,

entre altres coses: «L'Esperit Sant vessa santedat per totes bandes, en el poble fidel de Déu (6). La santedat, en el fons, és obra de l'Esperit Sant (15). Cada sant és un missatge que l'Esperit Sant pren de la riquesa de Jesucrist i regala al seu poble (21). No tinguis por de deixar-te guiar per l'Esperit Sant (34). Les benaurances només les podem viure si l'Esperit Sant ens envaeix amb tota la seva potència i ens allibera de la feblesa de l'egoisme, de la comoditat, de l'orgull (65). Necessitem l'empenta de l'Esperit per a no ser paralizats per la por i el càlcul, per a no acostumar-nos a caminar solament dintre els confins segurs (133). Demanem al Senyor la gràcia de no vacil·lar quan l'Esperit ens reclama que fem un pas endavant, demanem el valor apostòlic de comunicar l'Evangeli als altres i de renunciar a fer de la nostra vida cristiana un museu de records (139). En el silenci és possible discernir, a la llum de l'Esperit, els camins de santedat que el Senyor ens proposa (150). Demanem que l'Esperit Sant infongui en nosaltres un intens anhel de ser sants (177).» Totes aquestes afirmacions i l'experiència de l'Església són plasmació de la nostra fe: «Crec en l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida.»

